

★ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΛΟΓΙΩΝ ★

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΙΤΑΛΟΥΣ δύο ἔχει ἀναφανέτους ὁ ἐπιφανὴς ἡμῶν συνεργάτης κ. Κ λ έ ω ν Ρ α γ κ α β ή ς. Εἶναι ὁ διαπρεπέστατος τῶν διπλωματῶν μας — καὶ ὡς τοιοῦτος παρίσταται εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα — καὶ ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων λογίων μας — καὶ ὡς τοιοῦτος ἐμφανί-

ζεται εἰς τὰς στήλας μας.

Μορφὴ ἀδρὰ εἰς εὐγένειαν καὶ ὑπερφημίαν, εἰς πατριωτισμὸν καὶ εἰς σκέψιν. Υἱὸς ἀκαμάτου φιλολόγου καὶ ἑθνοῦς διπλωμάτου ἠθέλησε νὰ συνεχίσῃ εἰς αὐφύοντα τὰ ἀκανθώδη στάδια τὸν πατέρα του. Καὶ διήρως καὶ διανέει τὰ στάδια αὐτὰ διαφροστερής.

Εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον ἐδείχθη ὑπέροχος. Ὅπου καὶ ἂν ἀντεπροσώπενε τὸ ἔθνος, ἀφῆκεν ἱγὴν ζηλευτῆς ἐργασίας. Ἐν Βερολίῳ κατέστη ἀναντικατάστατος, ἦδη δὲ ὅτε ἀπεμακρόνθη τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας ὁ κ. Μαυροκορδάτος, πρὸς τὸν Ραγκαβὴν αὐτομάτως, ἐνστικτικῶς ἐστράφη τὸ βλέμμα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὡς δραματικὸς ποιητὴς παραμένει μετὰ τοῦ Δημητρίου Βερναρδάκη ὁ κορυφαῖος. Τα δράματά του, περὶ τὸ ἀνυγὲς Βυζάντιον περιστροφόμενα, κέκτηνται ὑπερόχους ἀρετάς. Ἀπὸ τοῦ «Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου» ὅστις ἐκλυδώνισε τὰς γνώμας καὶ τὰς παρέρους ἐντὸς τῆς Βουλῆς, μέχρι τῆς «Δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν» ἣτις ἤρατο θαλερωτάτην δάφνην ἐν τῷ τελευταίῳ Ὀλυμπιακῷ διαγωνισμῷ ἀναφαίνεται ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν δραματογράφος ποιητὴς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἀλλὰ καὶ ὡς λυρικός ποιητὴς ὁ κ. Κλέων Ραγκαβὴς δὲν ὑστέρησε, καίτοι πρῶτον ἤρξατο γρά-

φων λυρικός ποιήσεις καὶ ἔπειτα τραγωδίαν. Τὰ «Ἄλγη» του ἐφωτοβόλησαν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ποιήσει, τῇ τόσον ἐπ' ἐσχάτων διαφθορῇ, ὡς φωτεινὸν μετέωρον. Ἡ γλῶσσα των, ἡ παρθένος ὀύλοι γλωσσοπλαστικῶν, ἡ ἄβυσσος, ἡ καλλιπὴς συμπεκνύεται εἰς τὴν θανμασίαν συλλογῇ εἰς ἀδάμαντας ποιητικούς. Ἐχουν ὅλην τὴν μεγαλοπρεπὴ μελαγχολίαν καὶ τὴν φιλοσοφικὴν προὴν τῶν μεγάλων ποιητῶν. Καὶ ὅμως τὸ γλωσσικὸν αὐτὸ περιβλημα προσέκαλεσε κοράκων κρωγμούς καὶ βατράχων κοσμομούς, οἵτινες ἐν τούτοις εἰς οὐδὲν ἄλλο συνετέλεσαν ἢ ὅπως ἐπὶ μᾶλλον ἀναδειχθῇ ἡ ἀληθὴς ἀξία τῶν ποιησέων του.

Περὶ τὸν κ. Ραγκαβὴν ἔχει συσσωματωθῇ ὅλη ἡ ὕμης μερὶς τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς καθαρηνούσης, οἱ λόγοι οἱ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς κάλλος, οἱ μὴ εἰσηγούμενοι καινὰ δαιμόνια, οἱ μὴ ξενολάτραι, οἱ μὴ κερηκομώοντες, οἱ μὴ κυλιόμενοι εἰς τὸν ψυχαρακὸν βόρβορον οἱ μὴ Ἰφενισταί, Μαυροελγισταί, Χαουπιταμισταί καὶ λοιποὶ ἱσταὶ τῶν βορείων κλιμάτων τοὺς ὁποίους κᾶποιοι, διὰ τὰ φανοῦν σοφοί, ἀντιγράφουν, ἢ μᾶλλον παραχαλίσσουν.

Εἶναι παρήγορον ὅτι οἱ ἀληθεῖς λόγοι τοῦ ἔθνους, ὡς ὁ Ραγκαβὴς, ὁ Πλάχος, ὁ Βερναρδάκης, ὁ Ἀσώπιος, ὁ Λάμπρος, ὁ Παγανέλης καὶ τόσοι ἄλλοι, ἐρρωμένως ἀνθίστανται κατὰ τῆς ξενομανίας, κρατοῦντες ὑψηλὰ τὸ λάβαρον τῆς διὰ τῆς γλώσσης ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως, κρατοῦντες δηλαδὴ εἰς τὰς τιμημένας χεῖρας των τὸ γόητρον τῶν γραμμάτων, αὐτὴν τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος.

Κ.

